

A Joan B. Cendrós
ben cordialment,
cesc

*F*A prop d'un quart de segle que vaig instituir i practico el costum de saludar els meus parents i amics, en el sentit més ample de la paraula, en ocasió de les festes nadalenques i de l'Any Nou. Durant tants anys, les meves felicitacions tendien a posar en relleu homes o institucions antigues o modernes de les que han honorat Catalunya. Eren, en certa manera, triomfalistes, un "triumfalisme en l'adversitat" que jo, vistes les circumstàncies, considerava lícit i justificat perquè amb ell em proposava de mantenir la fe i l'esperança dels catalans, fe en la seva història i esperança en el seu esdevenidor, en aquells anys en què els enemics maldaven per esborrar la nostra llengua i fer-ne seva la nostra cultura.

Ara, les coses han canviat, si més no han començat a millorar, i Catalunya ha aconseguit de recollir els primers fruits d'una llibertat tan afanyosament i tenaçment desitjada i perseguida. Tenim ara, per fi, un President i un Govern: com a mínim, gent honesta, intelligent i patriota. I un Parlament elegit pel poble. Esperem, doncs.

I per això la meva felicitació d'enguany és austera quant a la presentació, bé que he tingut la sort de comptar amb dos col·laboradors que l'enriqueixen amb dues mostres de llur art: un dibuixant, Cesc, i un poeta, Pere Quart, dos eximis amics meus que han estat precisament dos obstinats i eficaços combatents en la lluita a favor de Catalunya. I tots dos han coincidit en el tema que jo volia: l'esperança o, més ben dit, l'espera. El dibuix es titula La gent, i el poema, Tot esperant, dues obres en les quals, a més a més, trobem un cert punt d'enigma. El dibuix presenta la gent que camina d'esma i espera que, malgrat tot, les coses milloraran. El poema és aparentment pessimista, un pessimisme que no és més que un optimisme que el poeta redueix a l'absurd i així ens en mostra la invalidesa.

Ara, tant en el nostre país com a tota l'Europa occidental, diaris, revistes, ràdio, televisió, discursos, programes, i fins i tot discussions de partit o de família, són confusos, tant si miren a l'interior com a l'exterior; els esquemes públics i socials no funcionen. Per això, més que mai, cal esperar. Cal esperar per a nosaltres i, sobretot, per a Catalunya. La gent del dibuix i del poema, que ara m'he fet meus, espera. Esperança que, al llindar del Nou Any, desitjo que mantingueu.

JOAN B. CENDRÓS

TOT ESPERANT

- Van dir que tornarien aviat.
- Abans de caure la tercera nit.
- N'han caigut més de cent i no han tornat.
- Ens detesten.
 - Potsen.
 - Ten-ho per dit.
- I si provessis d'eixamplar el forat?
- Martell i escarpra, blau o sang traït!
- Ens prometien sol, no soledat!
- Hi ha llumins?
 - Només un i encara humit.
- Doucs au, votem!
 - I si empatem? Som dos!
- Resaré un pare nostre al meu difunt.
- El teu és un difunt molt peresós.
- Tens fil i agulla?
 - Si.
 - Fes-me un repunt a la boca, i així ni veu ni tos.
- Però, jo què?
 - Tu has de callar per punt!

Pere Quart

FELIÇ ANY NOU
GLAEDELIGT NYTÅR
BONNE ANNÉE
A HAPPY NEW YEAR
EIN GUTES NEUES JAHR
ETT GOTT NYTT ÅR
FELICE ANNO NUOVO
ZORIONAK URTE BAĪIAT
FOOLE LUK ÖNJ'T NAI-IIR
GELUKKIG NIEUWJAAR
MNOGO USPEHOV V NOVEM LETU
ONNELLISTA UUTTA VUOTTA
POSDRAWLENIE Z NOVIM GODOM
PRÓSPERO AÑO NUEVO
СРЕТНА НОВА ГОДИНА
ŠTASTNY NOVÝ ROK
SRETNA NOVA GODINA
SREČNO NOVO LETO
FELIZ AÑO NOVO
AN NOU FERICIT
BLOAVEZH MAT HA LAOUEN

Us desitgen
JOAN B. CENDRÓS
I FAMÍLIA

Barcelona
Cap d'Any 1981

JUSTIFICACIÓ DEL TIRATGE

2000 exemplars, tots numerats, 117 dels quals dedicats als membres de l'Associació de Bibliòfils de Barcelona.

EXEMPLAR N.º 707